

[Wilhelm]

skuddet nu skal holdes nede på 6,5 mia kr., eller det muligvis bliver 7,5 mia kr., og om det overhovedet er muligt at holde det derude uden en forøgelse af arbejdsløsheden osv. osv., når handelsministeren her sort på hvidt kan fremlægge en undersøgelse, der viser, at begge disse problemer kan løses samtidig, blot vi fortsætter og i moderat omfang øger tilskuddene til virksomhedernes produktudvikling.

Man kværner videre, som om intet var hændt, men handelsminister Arne Christiansen har gjort den mest epokegørende opdagelse nogen sinde i den økonomiske historie. Ikke bare Keynes' disciple, men monetarister og for den sags skyld marxister står fuldstændig måbende tilbage. Hvad er det nemlig, handelsministeren har dokumenteret i bemærkningerne til dette forslag? At et beskudet tilskud til produktudvikling kommer tyvefold igen på eksporten og betalingsbalancen, og så er der endda kun tale om de første 3 års effekt – der er i virkeligheden al mulig grund til at tro, at den holder sig – og med en dertil svarende kolossal beskæftigelseseffekt.

Handelsministeren har dokumenteret, sagde jeg, ja, for dette er jo ikke de sædvanlige teoretiske forudsigelser, der er produceret ved et eller andet skrivebord, det er tværtimod de forventninger, som virksomhederne selv anfører, når de bliver spurgt: hvor meget eksport og beskæftigelse vil der komme ud af det, hvis I får så og så mange millioner kroner? Vi har simpelt hen ikke oplevet mere storslåede resultater, siden man i 1975 lod Håndværksrådet spørge sine medlemmer, hvor meget beskæftigelse man kunne regne med, hvis man pumpede endnu nogle hundrede millioner kroner i tilskud til isolering og forbedring m.v. Dette synes endda at være endnu mere storslået – især eftersom de har kunnet svare allerede 7 måneder efter, at det første tilskud var givet.

På den baggrund synes jeg nok, det er upassende – og det er et dårligt valgt tidspunkt – når LO-toppen og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd netop nu for første gang begynder at repetere den gamle skrøne om, at hele SV-regeringens krisepolitik og de såkaldte beskæftigelsesforanstaltninger bare er tilskud til kapitalen.

Der er en ting, jeg ikke kan lade være med at undres over, og det er, hvorfor handelsmi-

nisteren nøjes med at foreslå sådan et halvt hundrede millioner kroner til projektet. Hvis vi nu i stedet anvendte bare, skal vi sige skaldede 500 mill. kr., så ville betalingsbalanceunderskuddet være ude af verden på mindre end 2 år ifølge ministerens egne oplysninger, og hvis vi derefter kanaliserede bare 1/10 af mereksportværdien over i produktudvikling, så ville vi om 10 år have erobret størsteparten af både Vesttysklands og Japans markedsandele og betalingsbalanceoverskud, hvis vi ellers bare kunne skaffe den tilstrækkelige arbejdskraft. Jeg fatter ikke, hvorfor ministeren ikke straks ruller hele perspektivet op, men fedter videre med sådan et halvt hundrede millioner kroner.

Jo, der kunne være en grund. Ministeren har vel villet undgå at virke så opsigtsvækkende, som sagen ellers kunne berettige til, for at ikke de andre, dvs. tyskerne og japanerne, skal løbe med ideen. Det må være forklaringen på, at han alligevel, når det kommer til stykket, slører dokumentationen noget. F.eks. foregiver han, at knap halvdel af de virksomheder, som fik del i de første milliontilskud, overhovedet ikke har gidet svare på ministeriets henvendelse om, hvordan det har virket. Det kan selvfølgelig ikke være korrekt, at virksomhederne udviser en sådan arrogance over for skatteydernes hjælp. Vi opfatter det som en ansvarlig ministers berettigede ønske om ikke ved naiv åbenmundethed at bistå udenlandske industrispioner.

Det samme må vel være forklaringen på, at ministeren ikke med ét ord røber, hvad det er for 220 produktfornyerelser, som allerede har givet løfte om en mereksport på 1 mia kr. Vi forstår godt ministerens hensyn og skal gerne bistå ham i sløringen, og det tror vi bedst vi kan gøre ved, at VS fortsat stemmer imod forslaget.

Jeg vil sige til sidst, at der skal nok være nogle skeptikere, som vil søge at rejse tvivl om ministerens oplysninger om den kolossale virkning på beskæftigelsen og på handelsbalancen. Jeg kunne forestille mig, at de på den sædvanlige negative måde ville undre sig over, at virksomhederne ikke selv, altså uden tilskud, skulle være villige til at investere i produktudviklingen, når tilskuddet angiveligt efter deres egne oplysninger på bare tre år kommer tyvefold ind igen på eksporten. Men det er da netop et glimrende eksempel på